



ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 11 października 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Anna Packo
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Adam Trojan
	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Wojciech Robaczyński (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**,
po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 lutego, 29 marca, 21 maja, 9 sierpnia i 11
października 2018 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji
Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze
właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt: BMO-361-
30/2016, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny
finansów publicznych funkcję Członka Zarządu Platformy (...) - odpowiedzialnym
za naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w:

- 1) art. 13 pkt 6 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,
w dniu 1 sierpnia 2012 r., polegające na wykorzystaniu środków przekazanych ze środków
publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych
pod nazwą „Stworzenie informatycznej platformy (...)”, z naruszeniem procedur
obowiązujących przy ich wykorzystaniu, tj. naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy o finansach
publicznych, w związku z § 3 ust. 1 pkt 1, § 3 ust. 3, § 6 ust. 3, § 8 ust. 1 oraz § 10 ust. 1,
3, 7 i 8 umowy o dofinansowanie;
- 2) art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,
w dniu 20 września 2014 r., polegające na niedokonaniu w terminie i w należytej

wysokości zwrotu ww. środków w kwocie 10 878,00 zł wraz z odsetkami, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,17 zł,

orzeka

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a w związku z art. 78 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.) – zwanej dalej uondfp, uchyla zaskarżone orzeczenie w zakresie punktu 1. sentencji tego orzeczenia i w tym zakresie umarza postępowanie,**
- 2. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej zwana także – MKO lub Komisją I instancji) orzeczeniem z dnia 2 marca 2017 r. uznała Obwinionego – (...):

1. za odpowiedzialnego za naruszenie w dniu 1 sierpnia 2012 r. dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 6 uondfp, polegające na wykorzystaniu środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych pod nazwą „Stworzenie informatycznej platformy (...)”, z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu tj. naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy o finansach publicznych (zwanej dalej także ufp), w związku z § 3 ust. 1 pkt 1, § 3 ust. 3, § 6 ust. 3, § 8 ust. 1 oraz § 10 ust. 1, 3, 7 i 8 umowy o dofinansowanie;

2. za odpowiedzialnego za naruszenie w dniu 20 września 2014 r. dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 uondfp, polegające na niedokonaniu w terminie i w należytej wysokości zwrotu ww. środków w kwocie 10.878,00 zł wraz z odsetkami, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych;

i za to na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uondfp wymierzyła (...) karę upomnienia oraz zgodnie z art. 167 ust. 1 uondfp zobowiązała go do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów postępowania w kwocie 316,17 zł.

Pierwotnie, orzeczeniem z dnia 29 czerwca 2015 r., Międzyresortowa Komisja Orzekająca uznała Obwinionego (...) odpowiedzialnym:

- 1) naruszenia w dniu 1 sierpnia 2012 r. dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 6 uondfp, polegającego na wykorzystaniu środków, przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych pod nazwą „Stworzenie informatycznej platformy (...)” (umowa o dofinansowanie nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-00 z dnia 29 kwietnia 2010 r.) z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu, tj. naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w związku z § 3 ust. 1 pkt 1, § 3 ust. 3, § 6 ust. 3, § 8 ust. 1 oraz § 10 ust. 1, 3, 7 i 8 umowy o dofinansowanie;
- 2) naruszenia w dniu 20 września 2014 r. dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 8 uondfp, polegającego na niedokonaniu w terminie i w należytej wysokości zwrotu tych środków w kwocie 10.878,00 zł wraz z odsetkami, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych;

i za przypisane Obwinionemu czyny MKO wymierzyła mu karę upomnienia.

W wyniku rozpoznania odwołania złożonego przez Obwinionego, Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych orzeczeniem z dnia 15 lutego 2016 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie w całości i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania.

Międzyresortowa Komisja Orzekająca ponownie rozpoznała sprawę na rozprawie w dniach 14 października 2016 r., 9 grudnia 2016 r. oraz 2 marca 2017 roku. Komisja stwierdziła, że ze względu na zły stan zdrowia Obwinionego uniemożliwiający mu uczestnictwo w rozprawie oraz niestawiennictwo świadka postanowiła, w oparciu o zasadę koncentracji materiału

dowodowego oraz zasadę ekonomiki procesowej, rozpatrzyć sprawę w oparciu o wyjaśnienia Obwinionego złożone w piśmie z dnia 13 stycznia 2015 r. oraz szczegółową analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Komisja I instancji podała, że w okresie od 14 września 2016 r. do 2 marca 2017 r. dążyła do uzyskania wyjaśnień i dokumentów, które mogłyby potwierdzić tezy podnoszone przez Obwinionego na swoją obronę. Jednak, jak stwierdza MKO, „Obwiniony w tym okresie, pomimo zarządzeń Przewodniczącej Komisji z dnia 14 września 2016 r. oraz dnia 16 listopada 2016 r., nie był w stanie złożyć wyjaśnień, dostarczyć wymaganego dowodu, w postaci uwierzytelnionej kopii protokołu zawierającej Uchwałę Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...), w przedmiocie zawieszenia Obwinionego w sprawowaniu funkcji członka zarządu, ani nie ustanowił pełnomocnika, który mógłby go reprezentować w postępowaniu przed Komisją”.

W uzasadnieniu orzeczenia MKO przedstawiła zestawienia pism kierowanych przez Obwinionego z wnioskami o przedłużenie terminu do zapoznania się z dokumentami oraz czterokrotnie o odroczenie rozprawy.

W zakresie wniosku Obwinionego o odroczenie rozprawy w dniu 2 marca 2017 r. MKO, działając na podstawie art. 125 pkt 3 uondfp, postanowiła nie odraczać rozprawy, ponieważ, w opinii Komisji, Obwiniony nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności. Zdaniem Komisji I instancji, do podstawowych gwarancji ochrony Obwinionego należy prawo do obrony, w tym do korzystania z pomocy obrońcy, a także do składania wyjaśnień i odmowy ich złożenia, do składania wniosków dowodowych, do zaskarżania orzeczeń, czy też aktywnego udziału w postępowaniu. Jednakże wymienione gwarancje stworzone zostały w celu umożliwienia Obwinionemu obrony, nie jest jednak ich celem umożliwienie uniknięcia odpowiedzialności lub ustania karalności. Zdaniem Komisji „nie jest naruszeniem prawa do obrony przeprowadzenie rozprawy bez udziału obwinionego w sytuacji, gdy obwiniony był prawidłowo powiadamiany o wszystkich terminach rozprawy, bierne zachowanie obwinionego, w sytuacji, gdy na każdym etapie postępowania miał możliwość prezentowania swoich racji, z której jednak nie skorzystał, a także sytuacja, w której obwiniony miał prawo wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonych materiałów, składania wniosków dowodowych oraz ma prawo do wniesienia odwołania do drugiej instancji”. Z tego względu MKO postanowiła rozpoznać sprawę mimo nieobecności Obwinionego.

W toku postępowania ustalono, że w dniu 29 kwietnia 2010 r. została zawarta umowa o dofinansowanie (nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-00) między Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości, zwaną dalej „PARP” lub „Agencją”, a Platformą (...), zwaną dalej „Beneficjentem” lub „Spółką”. Przedmiotem dofinansowania był projekt pod nazwą „Stworzenie informatycznej platformy (...)”, zwany dalej „Projektem”. Projekt miał być realizowany ze środków publicznych w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013, Działanie 8.2 Wspieranie wdrażania elektronicznego biznesu typu B2B. Maksymalna kwota dofinansowania miała wynosić 1.160.550,80 zł, zaś okres kwalifikowalności wydatków rozpoczynał się w dniu 1 lipca 2009 r. i kończył w dniu 30 czerwca 2011 roku. Aneksiem z dnia 12 października 2010 r. (nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-02) zmieniono okres kwalifikowalności wydatków na czas od 1 sierpnia 2010 r. do 31 lipca 2012 r. Na podstawie § 5 ust. 5 pkt 2 umowy o dofinansowanie, w dniach 3 sierpnia 2012 r. oraz 10 sierpnia 2012 r. Platforma (...) otrzymała dofinansowanie w formie płatności pośredniej w łącznej kwocie 10.878,00 zł. Na etapie realizacji przedsięwzięcia wątpliwości PARP wzbudziły wnioskowane przez Beneficjenta zmiany dotyczące przesunięć poszczególnych działań zaplanowanych do realizacji w ramach umowy o dofinansowanie w kategorii wydatków „Nabycie wartości niematerialnych i prawnych”, „Zakup nowych środków trwałych”, „Analizy przygotowawcze i usługi doradcze” z etapów, które były pierwotnie zaplanowane na etapy późniejsze. W świetle postanowień § 9 ust. 7 umowy o dofinansowanie PARP jako Instytucja Wdrażająca/Instytucja Pośrednicząca II stopnia odrzuca wnioski Beneficjenta dotyczące zmian w Projekcie, szczególnie mogących opóźnić realizację Projektu, w przypadku gdy zaproponowane zmiany miałyby negatywny wpływ na osiągnięcie celów Projektu.

W toku postępowania stwierdzono, że Beneficjent nie realizował Projektu zgodnie z Harmonogramem rzeczowo-finansowym Projektu i opisem Projektu we wniosku o dofinansowanie, tj. przesunął działania dotyczące zakupu usług doradczych i analiz przygotowawczych, środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych na późniejsze etapy, ponosząc jedynie wydatki związane z wynagrodzeniami oraz pozapłacowymi kosztami pracy. Zdaniem Agencji Beneficjent nie uzasadnił konieczności wprowadzenia modyfikacji w Projekcie i nie przedstawił stosownego uzasadnienia merytorycznego proponowanych zmian w kontekście zapisów wniosku o dofinansowanie i Biznes Planu. Komisja I instancji zauważyła, że zgodnie z planowanymi zmianami najbardziej kosztochłonne zakupy nowych środków trwałych zostały przesunięte z etapu I do etapu III, przy czym w Biznes Planie

Beneficjent wyraźnie wskazał, iż wykazane w Harmonogramie rzeczowo-finansowym środki trwałe powinny zostać zakupione w etapie I, gdyż są niezbędne do realizacji Projektu. MKO stwierdziła następnie, że „do dnia złożenia drugiego z wniosków o płatność pośrednią zakupione zostały tylko laptopy wraz z niezbędnym do ich pracy oprogramowaniem (licencje systemu operacyjnego oraz pakietu oprogramowania biurowego), a w trzecim wniosku o płatność do rozliczenia przedstawiono wydatki poniesione w kategorii »Informacja oraz wynagrodzenia«, »Analizy przygotowawcze i usługi doradcze«. Ponadto w Biznes Planie, stanowiącym załącznik nr 1 do wniosku o dofinansowanie, w punkcie 5., wyraźnie wskazano na konieczność stworzenia w pierwszej kolejności infrastruktury niezbędnej do realizacji kolejnych działań w projekcie, poprzez zakupienie niezbędnych środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych. W Biznes Planie wskazano także, iż zakup modułu obsługi procesów biznesowych, modułu obsługi klienta, modułu zarządzania współpracą z partnerami, modułu obiegu dokumentów jest kluczowym elementem projektu. W pierwszych etapach projektu zaplanowano prowadzenie prac nad integracją i dostosowaniem zakupionych modułów do wymogów projektu przez zatrudnionych konsultantów IT. Jednocześnie w drugim etapie zaplanowano zakończenie świadczenia usług doradczych polegających na doprecyzowaniu pod kątem prawnym modelowych umów współpracy pomiędzy Platforma (...) i partnerami biznesowymi. Z akt sprawy wynika, że na podstawie § 9 ust. 6 Umowy o dofinansowanie zwracano się do Beneficjenta z żądaniem złożenia wyjaśnień i uzupełnień do wniosków o wprowadzenie zmian.”

Komisja I instancji stwierdziła, że w dniach 28 listopada 2012 r. oraz 18 grudnia 2012 r. odbyły się kontrole doraźne Regionalnej Instytucji (...) w siedzibie Beneficjenta w zakresie realizacji Programu, przy czym kontrolujący nie zastali żadnej z osób zatrudnionych w firmie, co uniemożliwiło kontrolę oryginałów dokumentacji dotyczącej Projektu, systemu B2B, środków trwałych zakupionych w ramach Projektu i zweryfikowania stanu zaawansowania realizacji Projektu. Komisja zauważa, że zgodnie z § 10 ust. 1 umowy o dofinansowanie, Beneficjent zobowiązał się poddać kontroli w zakresie realizowanej umowy, prowadzonej przez Instytucję Zarządzającą, Instytucję Pośredniczącą, Instytucję Wdrażającą/Instytucję Pośredniczącą II stopnia, Instytucję Certyfikującą, Instytucję Audytową, Komisję Europejską lub inną instytucję uprawnioną do przeprowadzania kontroli na podstawie odrębnych przepisów lub upoważnień oraz udostępnić na żądanie tych instytucji oraz Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, wszelką dokumentację związaną z projektem oraz realizowaną umową. Stosownie do § 13 ust. 2 pkt 1 umowy o dofinansowanie Instytucja

Wdrażająca/Instytucja Pośrednicząca II stopnia może wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia w szczególności w przypadku, gdy Beneficjent odmawia poddania się kontroli lub utrudnia jej przeprowadzenie stosownie do § 10 lub nie wykonał zaleceń pokontrolnych zgodnie z § 10 ust. 10.

Pismem z dnia 10 sierpnia 2012 r. Beneficjent złożył oświadczenie o odstąpieniu na podstawie art. 491 Kodeksu cywilnego od umowy o dofinansowanie. Podanym przez niego powodem odstąpienia był brak odpowiedzi na wezwanie do wykonania zobowiązania (wypłaty zaliczki) wystosowane do PARP przez Beneficjenta w dniu 23 lipca 2012 roku. Jednak wobec uznania przez PARP odstąpienia od umowy za bezskuteczne Beneficjent w dniu 13 listopada 2012 r. złożył oświadczenie, że odstąpienie od umowy o dofinansowanie należy traktować jako jej wypowiedzenie na mocy § 13 ust. 1 umowy o dofinansowanie.

W dniu 6 września 2013 r. PARP wezwała Beneficjenta do zwrotu, w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania, należności w kwocie 10.878,00 złotych plus należne odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczone od dnia wypłacenia do dnia zwrotu. Ze względu na nieuregulowanie przez Spółkę należności wynikających z wezwania do zwrotu, PARP wydała w dniu 18 sierpnia 2014 r. decyzję nr DWG-14.14-512-12-059-31/14-ŁŁ(18754), na podstawie art. 207 ust. 1 i 2 oraz ust. 9 w zw. z art. 60 i art. 61 ust. 1 pkt 1 ufp, zobowiązującą Beneficjenta do zwrotu kwoty 10.878,00 złotych wraz z odsetkami. Decyzja została doręczona Beneficjentowi w dniu 5 września 2014 r., zaś termin na złożenie odwołania upłynął w dniu 19 września 2014 roku. Wobec braku wniesienia środka zaskarżenia z dniem 20 września 2014 r. decyzja stała się ostateczna. Beneficjent jednak nie dokonał zwrotu środków w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

MKO stwierdziła, że zgodnie z art. 4a pkt 2 uondfp, za czyny określone w art. 13 uondfp podlegają osoby zobowiązane do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, którym przekazano środki publiczne przeznaczone na realizację tego projektu lub które wykorzystują takie środki. Zgodnie z art. 201 § 1 Kodeksu spółek handlowych zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę. Zatem odpowiedzialnymi za naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 13 pkt 6 i 8 uondfp są dwaj członkowie zarządu Spółki, w tym Obwiniony (sprawa drugiego członka zarządu została wyłączona do odrębnego postępowania), wykonujący w imieniu Spółki czynności związane z wykorzystaniem środków publicznych. Zgodnie z danymi zawartymi w odpisie z KRS na dzień zawarcia umowy oraz na dzień podpisywania aneksów Obwiniony był członkiem zarządu Spółki (w dniu zawarcia umowy Obwiniony był prezesem zarządu Spółki). Zarówno

Sygn. akt BDF1.4800.94.2017

umowa o dofinansowanie nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-00, jak i aneksy do niej, a także wnioski o płatność z dnia 29 czerwca 2011 r., a następnie pismo z dnia 13 listopada 2012 r. informujące PARP o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie na podstawie § 13 ust. 1 ww. umowy, zostały podpisane w imieniu Beneficjenta przez Obwinionego i drugiego członka zarządu, zatem – zdaniem MKO – były ważne i prawnie skuteczne.

Komisja I instancji stwierdziła, że „procedury, do których należało się w przedmiotowej sytuacji odwołać, to warunki wynikające z Umowy o dofinansowanie nr UDA-POIG.08.01.00-12-059/09-00 z dnia 29 kwietnia 2010 roku. Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 Umowy o dofinansowanie Beneficjent zobowiązał się do zrealizowania Projektu w pełnym zakresie, określonym Harmonogramem rzeczowo-finansowym, w terminie wskazanym w § 6 ust. 3, z należytą starannością, zgodnie z umową i jej załącznikami, w szczególności z opisem zawartym we wniosku o dofinansowanie, stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Zgodnie z § 6 ust. 3 umowy o dofinansowanie zakończenie realizacji projektu wyznaczone zostało na dzień 31 lipca 2012 roku. W latach 2011-2012 Beneficjent domagał się wprowadzenia zmian do Umowy o dofinansowanie polegających głównie na dokonaniu przesunięć działań (...) z etapów, które zostały pierwotnie zaplanowane na etapy późniejsze. Ponieważ zmiany uznane zostały za istotnie modyfikujące dotychczasowe ustalenia w Umowie o dofinansowanie i w Biznes Planie, będącym załącznikiem do powyższej umowy, a nie zostały wystarczająco uzasadnione przez Beneficjenta, PARP nie zaakceptował tych zmian i nie wypłacił zaliczki. Powyższe spowodowało, że Beneficjent w dniu 10 sierpnia 2012 r. złożył oświadczenie o odstąpieniu od Umowy o dofinansowanie na mocy art. 491 k.c., a następnie w dniu 13 listopada 2012 r. wypowiedział Umowę o dofinansowanie na podstawie § 13 ust. 1 tejże umowy. W opinii Komisji, Beneficjent w okresie kwalifikowalności wydatków nie zakończył realizowanego projektu. Nie zostało to zweryfikowane przez PARP, ponieważ Beneficjent nie umożliwił Regionalnej Instytucji Finansowej przeprowadzenia kontroli. Dokumenty dotyczące kontroli doraźnej Regionalnej Instytucji Finansującej wskazują, iż w trakcie kontroli w dniach 28 listopada 2012 r. i 18 grudnia 2012 r. kontrolujący nie zastali pod wskazanym adresem Beneficjenta ani żadnego z pracowników, co uniemożliwiło kontrolę oryginałów dokumentacji dotyczącej projektu, systemu B2B, środków trwałych zakupionych w ramach projektu. Pracownicy Regionalnej Instytucji Finansującej podejmowali szereg czynności, w celu zweryfikowaniu prawidłowości realizacji Projektu zgodnie z Umową o dofinansowanie oraz utrzymania projektu w trwałości, ale z uwagi na permanentną

nieobecność pracowników Beneficjenta w dniach kontroli doraźnej nie mieli takiej możliwości. Regionalna Instytucja Finansująca od dnia przekazania Informacji pokontrolnej jeszcze dwukrotnie wzywała Beneficjenta do realizacji zaleceń pokontrolnych oraz do przekazania jednego podpisanego egzemplarza ww. dokumentu. Ostatecznie Regionalna Instytucja Finansująca stwierdziła: »Mając na uwadze złożone przez Beneficjenta oświadczenie z dnia 23 stycznia 2013 r., iż brak wypłaty środków doprowadził do upadku projektu i wypowiedzenia przez Beneficjenta umowy należy uznać, iż Projekt nie został zrealizowany zgodnie z założeniami określonymi we wniosku o dofinansowanie, a Beneficjent zaprzestał realizacji Projektu, co w sposób jednoznaczny wskazuje, że nie osiągnął celów projektu. Powyższe stanowi przesłankę do wypowiedzenia Beneficjentowi umowy o dofinansowanie ze skutkiem natychmiastowym«”.

Komisja I instancji zwróciła uwagę, że umowa o dofinansowanie w § 10 ust. 23 dopuszcza możliwość przeprowadzenia kontroli doraźnej przez Instytucję Wdrażającą/Instytucję Pośredniczącą II stopnia lub inną uprawnioną instytucję, bez uprzedniego powiadomienia, jeśli powzięta zostanie informacja o podejrzeniu powstania nieprawidłowości w realizacji Projektu lub wystąpienia istotnych uchybień ze strony Beneficjenta. W opinii Komisji, Spółka uniemożliwiła jednak Agencji przeprowadzenie kontroli doraźnej poprzez nieobecność pracowników Beneficjenta w dniach kontroli, a wskutek tego nieudostępnienie dokumentów, niezapewnienie dostępu do pomieszczeń i terenów, na których był realizowany projekt, niezapewnienie obecności osób, które udzieliłyby stosownych informacji i wyjaśnień, do czego Beneficjent był zobowiązany przepisami umowy o dofinansowanie.

MKO stwierdziła, że „w związku z naruszeniem przez Beneficjenta przepisów Umowy o dofinansowanie z dnia 29 kwietnia 2010 r., nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-00, w tym niepoddanie się kontroli i nieudostępnienie dokumentów niezbędnych Instytucji Wdrażającej/Instytucji Pośredniczącej II stopnia, ziściły się przesłanki wypowiedzenia przez PARP Umowy o dofinansowanie, zarówno ze skutkiem natychmiastowym (§ 13 ust. 3 pkt 5 i 7 lit. c), jak również z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia (§ 13 ust. 2 pkt 1, 3, 4 i 6). W związku z powyższym środki finansowe, które Beneficjent otrzymał na podstawie Umowy o dofinansowanie w dniach 3 i 10 sierpnia 2012 roku należy traktować jako środki niekwalifikowane, wykorzystane z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu. Powyższe stanowi naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3, są dokonywane zgodnie

z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu. W konsekwencji, Komisja uznała za fakt udowodniony, iż swoim postępowaniem Beneficjent wyczerpał znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 13 ust. 6 ustawy.”

Następnie Komisja I instancji stwierdziła, że Agencja – działając zgodnie z § 14 ust. 1, ust. 2 pkt 2 oraz ust. 3 pkt 1 i ust. 4 umowy o dofinansowanie – wezwała Beneficjenta do zwrotu przekazanych środków w kwocie 10.878,00 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Po bezskutecznym upływie ww. terminu, w dniu 18 sierpnia 2014 r. PARP wydał decyzję nr DWG-14.14-512-12-059-31/14-ŁŁ(18754) zobowiązującą Platforma (...) do zwrotu kwoty 10.878 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków na rachunek Platforma (...) do dnia zwrotu, w tym: od kwoty 9.246,30 zł od dnia 10 sierpnia 2012 r. do dnia zwrotu, od kwoty 1.631,70 zł od dnia 3 sierpnia 2012 r. do dnia zwrotu. Zdaniem MKO, decyzja została skutecznie doręczona Beneficjentowi w dniu 5 września 2014 r., gdyż decyzję odebrała w siedzibie beneficjenta osoba, która, zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie, została wyznaczona do kontaktów z PARP. Wobec niewniesienia środka zaskarżenia, decyzja stała się ostateczna. Z uwagi na fakt, że Beneficjent zaniechał zwrotu powyższych środków w terminie, dzień następujący po jego upływie, tj. 20 września 2014 r., zgodnie z art. 21 uondfp, jest w opinii Komisji I instancji datą naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 13 pkt 8 uondfp. Dodatkowo Komisja I instancji wskazała, że „decyzja w sprawie zwrotu środków przyznanych na podstawie umowy o dofinansowanie jest wydawana na podstawie przepisów ustawy o finansach publicznych. Powyższe oznacza, iż zgodnie z art. 207 § 1 ustawy o finansach publicznych, obowiązek zwrotu ww. środków, w przypadku ich wykorzystania, np. z naruszeniem procedur określonych w art. 184 ww. ustawy powstaje *ex lege*, a wydanie decyzji ma charakter wyłącznie deklaratoryjny i następuje na podstawie art. 207 § 9 ww. ustawy i to wyłącznie w przypadku braku ich dobrowolnego zwrotu. Tym samym, zgodnie z art. 25 uondfp, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest co do zasady niezależna od odpowiedzialności określonej innymi przepisami prawa. W przedmiotowej sprawie, w opinii Komisji, Beneficjent reprezentowany przez Obwinionego miał obowiązek zwrotu środków przyznanych na podstawie umowy o dofinansowanie, obowiązek ten Beneficjent powinien był zakładać już od momentu podjęcia decyzji o odstąpieniu od umowy z PARP.”

Komisja I instancji nie podzieliła opinii Obwinionego o błędnym ustaleniu stanu faktycznego, polegającym na niewzięciu pod uwagę zawieszenia go w pełnieniu funkcji członka zarządu w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie. Zdaniem MKO, fakt ten nie został odnotowany w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, co oznacza, że zasada rękojmi wiary publicznej rejestru przedsiębiorców obciąża Obwinionego wskazując, że był on w tym czasie osobą uprawnioną do reprezentowania Beneficjenta i dokonania zwrotu środków przyznanych na podstawie umowy o dofinansowanie. Ponadto, MKO zaznaczyła, że Obwiniony nie powołał się na ten fakt w swoich wyjaśnieniach z dnia 13 stycznia 2015 r. oraz że Obwiniony wskazał na ten fakt w piśmie z dnia 5 sierpnia 2015 r., stanowiącym odwołanie od orzeczenia MKO z dnia 29 czerwca 2015 r., pisząc, że „w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie Obwiniony był zawieszony w pełnieniu funkcji”, a jednocześnie przekazał, że „przekazane środki zostały zajęte w toku postępowania egzekucyjnego, (...) której to okoliczności Obwiniony nie mógł zapobiec mimo dołożenia należytej staranności, gdyż stanowiłoby to czyn zabroniony wobec wierzycieli”. Ponadto, Komisja I instancji stwierdziła, że mimo zarządzeń Przewodniczącej MKO z dnia 14 września 2016 r. oraz dnia 16 listopada 2016 r., Obwiniony nie przedłożył Komisji wymaganego dowodu, w postaci uwierzytelnionej kopii protokołu zawierającej uchwałę nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą Platforma (...), w przedmiocie zawieszenia Obwinionego w sprawowaniu funkcji członka zarządu.

Komisja nie podzieliła opinii Obwinionego, jakoby decyzja PARP z dnia 18 sierpnia 2014 r., zobowiązująca Spółkę do zwrotu środków przyznanych na podstawie umowy o dofinansowanie, nigdy nie została dostarczona Beneficjentowi. W opinii MKO, decyzja ta została skutecznie doręczona Beneficjentowi w dniu 5 września 2014 r. Przemawia za tym fakt, że decyzję odebrała w siedzibie Beneficjenta osoba, która zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie została wyznaczona do kontaktów z PARP. Ponadto, MKO zwróciła uwagę, że opisana sytuacja „może stanowić dodatkową okoliczność obciążającą, ponieważ wskazuje nie tylko na brak realizacji przez Beneficjenta obowiązków informacyjnych wobec Instytucji Wdrażającej/Instytucji Pośredniczącej II stopnia, lecz również na brak właściwej organizacji pracy w siedzibie Beneficjenta pod względem przyjmowania korespondencji ze wszystkimi tego negatywnymi konsekwencjami prawnymi dla Beneficjenta”. Ponadto, w opinii Komisji, „rażącym przykładem braku realizacji przez Beneficjenta obowiązków informacyjnych wobec Instytucji Wdrażającej/Instytucji Pośredniczącej II stopnia jest kwestia

Sygn. akt BDF1.4800.94.2017

zajęcia konta Beneficjenta w toku postępowania egzekucyjnego, o czym Beneficjent nie poinformował Instytucji Wdrażającej/Instytucji Pośredniczącej II stopnia”.

Odnosząc się do wymiaru kary, Komisja I instancji stwierdziła m.in., że wysokość skutku finansowego zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny, a ponadto wzięła pod uwagę okoliczność, iż Obwiniony nie był dotychczas karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W związku z powyższym MKO postanowiła wymierzyć Obwinionemu karę upomnienia, zaś o kosztach postępowania Komisja orzekła zgodnie z dyspozycją art. 167 ust. 2 uondfp.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 r. odwołanie od powyższego orzeczenia wniósł Obwiniony, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I Naruszenie przepisów postępowania, a to:

- a. Przez nierozpoznanie wniosków z dnia 13.10.2016 r., 10.11.2016 r., 24.11.2016 r., 5.12.2016 r., 9.12.2017 r., 2.01.2016 r., 16.01.2017 r., 30.01.2017 r., 13.02.2017 r. o wydłużenie terminu do złożenia wyjaśnień oraz dokumentów oraz wniosku z dnia 5.12.2016 r. o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej, czym Obwiniony został bezzasadnie pozbawiony prawa do składania wyjaśnień i wniosków dowodowych oraz prawa do ustosunkowania się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym do obrony swoich praw;
- b. Przez zaniechanie uzupełnienia braków formalnych poprzez podpisanie niepodpisanych wniosków i złożenie czytelnych kopii załączników, co uniemożliwiło Obwinionemu prowadzenie skutecznej obrony jego praw
- c. Art. 74 w związku z art. 125 pkt 3 uondfp przez przeprowadzenie rozprawy w dniu 02.03.2016 r., mimo iż w aktach sprawy znajduje się wniosek o odroczenie tej rozprawy z uwagi na chorobę Obwinionego, która uniemożliwiła mu uczestnictwo w rozprawie, w wyniku czego został on pozbawiony możliwość obrony swoich praw;
- d. Art. 89 w zw. z art. 87 uondfp przez uznanie, że faktem nie wymagającym dowodu jest okoliczność niezrealizowania przez Beneficjenta projektu, mimo iż nie jest to fakt powszechnie znany ani tym bardziej znany organowi z urzędu, co skutkowało uznaniem jej za udowodnioną mimo braku przeprowadzenia dowodu na okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia;

Sygn. akt BDF1.4800.94.2017

- e. Art. 76 uodfp przez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść Obwinionego i uznanie, że w przypadku braku dowodów na niezrealizowanie projektu objętego umową o dofinansowanie nr UDA-POIG.08.02.00-12-059/09-00 z dnia 29.04.2010 r., okoliczność ta może być domniemana;
- f. Art. 74 w związku z art. 133 pkt 3 uodfp przez zamknięcie rozprawy, mimo iż Obwiniony został bezzasadnie pozbawiony prawa do ustosunkowania się do zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz prawa do obrony swoich praw;
- g. Art. 137 ust. 2 pkt 2 uodfp przez wadliwe skonstruowanie uzasadnienia decyzji, niewskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione oraz dowodów, na których się oparł wydając decyzję oraz brak wskazania, dlaczego organ odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym, co skutecznie utrudnia kontrolę instancyjną wydanej decyzji.

W wyniku dopuszczenia się przez Komisję rażących naruszeń postępowania, Komisja błędnie ustaliła również stan faktyczny sprawy będący podstawą rozstrzygnięcia i uznała, że:

- a. Beneficjent został prawidłowo zawiadomiony o planowanej kontroli z dnia 17.12.2012 r., mimo iż zawiadomienie o niej zostało skutecznie doręczone na 3 dni przed planowaną kontrolą;
- b. Beneficjent uniemożliwił przeprowadzenie kontroli doraźnej w dniu 18.12.2012 r., mimo iż nie został o niej zawiadomiony, a zatem nie mógł współdziałać w jej przeprowadzeniu;
- c. Zišciły się przesłanki uzasadniające wypowiedzenie umowy przez PARP, to jest niepoddanie się przez Beneficjenta kontroli doraźnej, mimo że kontrole miały być przeprowadzone już po rozwiązaniu przez Beneficjenta umowy z winy PARP;
- d. Beneficjent nie zrealizował projektu opisanego umową, mimo iż brak było dowodów na wskazane okoliczności, a jedyne przeprowadzone kontrole nie wykazywały żadnych uchybień w zakresie realizacji projektu;
- e. Uznanie, że decyzja z dnia 18.08.2014 r. została doręczona Beneficjentowi w dniu 05.09.2014 r., mimo iż została odebrana przez osobę nieupoważnioną do działania w imieniu Beneficjenta i nie została przekazana Beneficjentowi oraz została odebrana w siedzibie Beneficjenta, pomimo iż na potwierdzeniu doręczenia zalegającego w aktach sprawy potwierdzony jest fakt odebrania w urzędzie pocztowym przez osobę uprawnioną;
- f. Uznanie, że brak zwrotu środków oraz wykorzystanie ich na cele inne niż realizacja projektu były zawinione przez Obwinionego, mimo iż:

1. W czasie wskazanym we wniosku o ukaranie Obwiniony był zawieszony w pełnieniu funkcji, w związku z czym nie miał on możliwości decydowania o przeznaczeniu środków ani możliwości ich zwrotu;
 2. Przekazane środki zostały zajęte w toku postępowania egzekucyjnego, której to okoliczności Obwiniony nie mógł zapobiec mimo dołożenia należytej staranności, gdyż stanowiłoby to czyn zabroniony względem wierzycieli;
 3. Nie została doręczona Beneficjentowi decyzja z dnia 18.08.2014 r. o zwrocie środków;
 4. W terminie wskazanym na zwrot środków decyzji z dnia 18.08.2014 r. Obwiniony nie był członkiem zarządu, w związku z jego odwołaniem przez Zgromadzenie Wspólników.
- g. Uznanie, że Obwiniony jest odpowiedzialny za naruszenie w dniu 1 sierpnia 2012 roku dyscypliny finansów publicznych z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu środków, pomimo iż skład orzekający kilkakrotnie potwierdza w uzasadnieniu orzeczenia zaocznego, że Beneficjent otrzymał środki dopiero w dniach 3 sierpnia 2012 roku oraz 10 sierpnia 2012 roku;
- h. Uznanie, że Obwiniony w dniu 1 sierpnia 2012 roku nie był zawieszony jako członek zarządu spółki Platforma (...) pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym;
- i. Uznanie, że Obwiniony w dniach 19 września 2014 roku i 20 września 2014 roku jest członkiem zarządu spółki Platforma (...) pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym.

II Naruszenie prawa materialnego, a to:

- a. Art. 13 pkt 6 uondfp w zw. z art. 184 ust. 1 ufp oraz § 10 ust. 23 w zw. z § 13 ust. 1 umowy przez uznanie, że Beneficjent jest zobowiązany do poddania się kontroli doraźnej również po rozwiązaniu umowy z winy PARP;
- b. Art. 13 pkt 6 uondfp w zw. z art. 184 ust. 1 ufp oraz § 10 ust. 23 w zw. z § 13 ust. 3 pkt 5 oraz pkt 7 umowy przez uznanie, że umowa może zostać rozwiązana przez PARP, pomimo jej wcześniejszego skutecznego rozwiązania przez Beneficjenta;

Sygn. akt BDF1.4800.94.2017

- c. Art. 13 pkt 6 uodnfp w zw. z art. 184 ust. 1 ufp przez uznanie, że środki wypłacone przez PARP na poczet umowy rozwiązanej z winy PARP są środkami niekwalifikowanymi;
- d. Art. 13 pkt 8 uodnfp w zw. z art. 207 ust. 1 pkt 2 ufp przez uznanie, że Beneficjent był zobowiązany do zwrotu środków, mimo iż nigdy nie została mu doręczona decyzja zobowiązująca do zwrotu środków;
- e. ustawy o finansach publicznych przez uznanie, że Obwiniony jest odpowiedzialny za naruszenie w dniu 1 sierpnia 2012 roku dyscypliny finansów publicznych z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu, pomimo iż skład orzekający kilkakrotnie potwierdza w uzasadnieniu orzeczenia zaocznego, że Beneficjent otrzymał środki w dniach 3 sierpnia 2012 roku oraz 10 sierpnia 2012 roku;
 - a. ustawy o finansach publicznych przez uznanie, że Obwiniony w dniu 1 sierpnia 2012 roku nie był zawieszony jako członek zarządu spółki Platforma (...), pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym;
 - b. ustawy o finansach publicznych przez uznanie, że Obwiniony jest odpowiedzialny za naruszenie w dniu 20 września 2014 roku dyscypliny finansów publicznych polegającego na niedokonaniu w terminie i należytej wysokości zwrotu środków wraz z odsetkami, pomimo iż Obwiniony w okresie od dnia 19 września 2014 roku do dnia dzisiejszego nie jest członkiem zarządu spółki Platforma (...) pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym.

Z uwagi na wskazane wyżej zarzuty, Obwiniony wniósł o:

1. Uchylenie wydanego orzeczenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Orzekającej, z uwagi na brak rozpoznania istoty sprawy oraz uniemożliwienie Obwinionemu obrony jego praw w toku postępowania przed Komisją Orzekającą, a na wypadek uznania, że sprawa nadaje się do rozstrzygnięcia merytorycznie przez Główną Komisję Orzekającą, o:
2. Uchylenie decyzji Komisji Orzekającej w całości oraz umorzenie postępowania;
3. W trybie art. 145 ust. 2 uodnfp przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu, na okoliczności tam przytoczone

4. W trybie art. 145 ust. 2 uondfp przeprowadzenie dowodów z zeznań wskazanych w uzasadnieniu, na okoliczności tam przytoczone.

W uzasadnieniu złożonego odwołania stwierdzono, że Obwiniony złożył wnioski o wydłużenie terminu składania wyjaśnień i wniosków dowodowych z dnia 13.10.2016 r., 10.11.2016 r., 24.11.2016 r., 5.12.2016 r., 9.12.2017 r., 2.01.2016 r., 16.01.2017 r., 30.01.2017 r., 13.02.2017 r. o wydłużenie terminu do złożenia wyjaśnień i dokumentów oraz wniosku z dnia 5.12.2016 r. o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej. Bez rozpoznania tych wniosków Obwinionego odbyła się rozprawa kończąca postępowanie, przez co „Obwiniony został bezzasadnie pozbawiony prawa do składania wyjaśnień i wniosków dowodowych oraz prawa do ustosunkowania się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym do obrony swoich praw”. W odwołaniu stwierdzono, że wniosek o odroczenie rozprawy z dnia 1.03.2017 r. został oddalony, mimo że „w aktach sprawy znajduje się wniosek o odroczenie tej rozprawy z uwagi na chorobę obwinionego, która uniemożliwiła mu uczestnictwo w rozprawie w wyniku czego został on pozbawiony możliwości obrony swoich praw”.

Zdaniem Obwinionego, skoro w uzasadnieniu orzeczenia Komisja I instancji wskazuje, iż: „można założyć, że Beneficjent w okresie kwalifikowalności wydatków nie zakończył realizowanego projektu. Nie zostało to zweryfikowane przez PARP, ponieważ Beneficjent nie umożliwił RIF przeprowadzenia kontroli”, to świadczy to o tym, że Komisja nie przeprowadziła dowodu na okoliczność zrealizowania projektu przez Beneficjenta, przez co doszło do naruszenia art. 89 w zw. z art. 87 uondfp. Zdaniem Obwinionego Komisja naruszyła także art. 76 uondfp „przez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego i uznanie, że w przypadku braku dowodów na niezrealizowanie projektu objętego Umową o dofinansowanie (...), okoliczność ta może być domniemana”.

Ponadto, zdaniem Obwinionego, Komisja naruszyła art. 74 w zw. z art. 133 pkt 3 uondfp „przez zamknięcie rozprawy, mimo iż Obwiniony został bezzasadnie pozbawiony prawa do ustosunkowania się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym do obrony swoich praw” oraz art. 137 uondfp „ponieważ w Uzasadnieniu do Orzeczenia brak jest wskazania faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nieudowodnione, oraz

brak jest wskazania, na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz brak jest wyjaśnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych”.

W odwołaniu stwierdzono, że dniu 14.12.2012 r. (...) poinformował Beneficjenta o kontroli planowanej na dzień 17.12.2012 r., czyli na 3 dni przed planowaną kontrolą, gdy zgodnie z umową wymagane jest minimum 5 dni. W tej sytuacji, zdaniem Obwinionego, „Komisja błędnie ustaliła również stan faktyczny sprawy i uznała, że Beneficjent został prawidłowo zawiadomiony o planowanej kontroli z dnia 17.12.2012 r., mimo iż zawiadomienie o niej zostało skutecznie doręczone na 3 dni przed planowaną kontrolą”. W odwołaniu stwierdzono następnie: „W dniu 14.12.2012 r. Obwiniony podczas rozmowy telefonicznej z (...), pracownikiem (...) i poinformował go, iż kontrola w dniu 17.12.2012 r. jest niemożliwa z uwagi na nieobecność osób odpowiedzialnych za realizację projektu objętego Umową. Pomimo to (...) postanowił zamiast zaplanowanej kontroli w dniu 17.12.2012 r. przeprowadzić niezapowiedzianą kontrolę doraźną w dniu 18.12.2012 r.”.

W odwołaniu od orzeczenia stwierdzono także: „Rzekome kontrole z dnia 28.11.2012 r. i 18.12.2012 r. nie odbyły się już po wypowiedzeniu Umowy przez Beneficjenta – nie kwestionowanym przez PARP, a więc już w czasie gdy kontrole nie mogły być przeprowadzane; Komisja błędnie ustaliła również stan faktyczny sprawy i uznała, że ziściły się przesłanki uzasadniające wypowiedzenie Umowy przez PARP, to jest niepoddanie się przez Beneficjenta kontroli doraźnej, mimo że kontrole miały być przeprowadzone już po rozwiązaniu przez Beneficjenta umowy z winy PARP.”

Zdaniem Obwinionego „Komisja nie przeprowadziła dowodu na okoliczność zrealizowania projektu przez Beneficjenta. Brak jest wzmianki o przeprowadzeniu jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność. Wobec braku przeprowadzenia postępowania dowodowego na niezrealizowanie projektu objętego Umową Komisja nie rozstrzygnęła wątpliwości dotyczących zrealizowania projektu objętego Umową i uznała domniemania wskazane w Uzasadnieniu do Orzeczenia. Komisja błędnie ustaliła również stan faktyczny sprawy i uznała, że Beneficjent nie zrealizował projektu opisanego Umową, mimo iż brak było dowodów na wskazane okoliczności, a jedyne przeprowadzone kontrole nie wykazywały żadnych uchybień w zakresie realizacji projektu.”

Ponadto, decyzja w sprawie zobowiązania Spółki do zwrotu kwoty udzielonego finansowania „została wysłana na nieaktualny adres Spółki oraz została doręczona osobie nieuprawnionej

do działania w imieniu Spółki, przez co Spółka nie mogła się z nią zapoznać”. Według Obwinionego „decyzja została doręczona (...) rzekomemu prokurentowi Spółki. W tym miejscu Spółka oświadcza, że (...) nigdy nie był prokurentem Spółki, a co za tym idzie również w dacie odbioru przesyłki nie był prokurentem Spółki. Jednocześnie nie posiadał on upoważnienia do odbioru korespondencji Spółki, ani nie przebywał w zajmowanym przez nią lokalu przy ul. (...). Ponadto w dniu 26.04.2010 r., czyli prawie pięć lat temu, (...) został wykreślony jako udziałowiec i członek zarządu z KRS Spółki. (...) Pan (...) nie jest również pracownikiem Spółki uprawnionym do odbioru korespondencji. Jako, że nie jest on związany ze Spółką nie ma też dostępu do jej pomieszczeń w związku z czym nie mogły zachodzić żadne wątpliwości, iż nie jest on uprawniony do odbioru skierowanych do niej pism. (...) Jednocześnie Spółka zaznacza, że (...) nie przekazał prawidłowo umocowanym reprezentantom Spółki odebranej przez siebie korespondencji – a więc wydanej Decyzji. Tym samym, Spółce nigdy nie została doręczona Decyzja i nie posiadała ona wiedzy o jej wydaniu. Korespondencja zawierająca Decyzję została bowiem przejęta przez osobę nieuprawnioną i nie została przekazana Spółce.” W konsekwencji, zdaniem Obwinionego, Komisja I instancji „błędnie ustaliła również stan faktyczny sprawy i uznała, że decyzja z dnia 18.08.2014 r. została doręczona Beneficjentowi w dniu 05.09.2014 r., mimo iż została odebrana przez osobę nieupoważnioną do działania w imieniu Beneficjenta i nie została przekazana Beneficjentowi”.

Ponadto, w uzasadnieniu odwołania stwierdzono, że „Obwiniony był zawieszony w pełnieniu funkcji członka zarządu Beneficjenta przed datą wskazaną w Uzasadnieniu, tj. 01.08.2012 r., w związku z czym nie miał on możliwości decydowania o przeznaczeniu środków ani możliwości ich zwrotu. Przekazane środki zostały zajęte w toku postępowania egzekucyjnego, w związku której to okoliczności Obwiniony nie mógł zapobiec mimo dołożenia należytej staranności, gdyż stanowiłoby to czyn zabroniony względem wierzycieli; W terminie wskazanym na zwrot środków decyzji z dnia 18.08.2014 r. obwiniony nie był członkiem zarządu, w związku z jego odwołaniem przez Zgromadzenie Wspólników.”

W uzasadnieniu odwołania podano ponadto:

- 1) „W czasie wskazanym we wniosku o ukaranie Obwiniony był zawieszony w pełnieniu funkcji, w związku z czym nie miał on możliwości decydowania o przeznaczeniu środków ani możliwości ich zwrotu;

- 2) Przekazane środki zostały zajęte w toku postępowania egzekucyjnego, w związku której to okoliczności Obwiniony nie mógł zapobiec mimo dołożenia należytej staranności, gdyż stanowiłoby to czyn zabroniony względem wierzycieli;
- 3) Nie została doręczona Beneficjentowi decyzja z dnia 18.08.2014 r. o zwrocie środków;
- 4) obwiniony jest odpowiedzialny za naruszenie w dniu 1 sierpnia 2012 roku DFP z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu środków pomimo, iż Skład Orzekający kilkakrotnie potwierdza w uzasadnieniu orzeczenia zaocznego, że Beneficjent otrzymał środki dopiero w dniach 3 sierpnia 2012 roku oraz 10 sierpnia 2012 roku;
- 5) obwiniony w dniu 1 sierpnia 2012 roku nie był zawieszony jako członek zarządu spółki Platforma (...) pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym;
- 6) Uznanie, że obwiniony w dniach 19 września 2014 roku i 20 września 2014 roku jest członkiem zarządu spółki Platforma (...) pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym;
- 7) W terminie od dnia 19.09.2014 r. do dnia dzisiejszego obwiniony nie był członkiem zarządu, w związku z jego odwołaniem przez Zgromadzenie Wspólników pomimo braku możliwości zaktualizowania danych w KRS wobec braku umocowania w postępowaniu rejestrowym

Rzekome kontrole z dnia 28.11.2012 r. i 18.12.2012 r. nie odbyły się już po wypowiedzeniu Umowy przez Beneficjenta - nie kwestionowanym przez PARP, a więc już w czasie gdy kontrole nie mogły być przeprowadzane;

Tym samym Komisja naruszyła Art. 13 pkt 6 DFP w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy o finansach publicznych oraz § 10 ust. 23 w zw. z § 13 ust. 1 Umowy przez uznanie, że Beneficjent jest zobowiązany do poddania się kontroli doraźnej również po rozwiązaniu umowy z winy PARP;

PARP nie kwestionuje skuteczności złożenia wypowiedzenia Umowy z winy PARP przez Beneficjenta

Tym samym Komisja naruszyła Art. 13 pkt 6 DFP w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy o finansach publicznych oraz § 10 ust. 23 w zw. z § 13 ust. 3 pkt 5. oraz pkt. 7 Umowy przez uznanie, że

Sygn. akt BDF1.4800.94.2017

umowa może zostać rozwiązana przez PARP, pomimo jej wcześniejszego skutecznego rozwiązania przez Beneficjenta;

Komisja naruszyła również Art. 13 pkt 6 DFP w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy o finansach publicznych przez uznanie, że środki wypłacone przez PARP na poczet Umowy rozwiązywanej z winy PARP są środkami niekwalifikowanymi;

Nie została doręczona Beneficjentowi decyzja z dnia 18.08.2014 r. o zwrocie środków;

Tym samym Komisja naruszyła Art. 13 pkt. 8 DFP w zw. z art. 207 ust. 1 pkt. 2 ustawy o finansach publicznych przez uznanie, że Beneficjent był zobowiązany do zwrotu środków, mimo iż nigdy nie została mu doręczona decyzja zobowiązująca do zwrotu środków”.

W tym stanie rzeczy Obwiniony wniósł jak na wstępie.

Główna Komisja Orzekająca zważyła co następuje.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, dlaczego sprawa została merytorycznie rozpoznana na rozprawie 11 października 2018 r, mimo wniosku Obwinionego o odroczenie rozprawy. Należy w tym miejscu przytoczyć art. 125 pkt 3 uoondfp, zgodnie z którym rozprawę odracza się, jeżeli w aktach sprawy znajduje się dowód doręczenia obwinionemu i jego obrońcy zawiadomienia o rozprawie, a obwiniony lub jego obrońca wystąpi z wnioskiem o odroczenie rozprawy, w którym należycie usprawiedliwi swoją nieobecność na rozprawie nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną przeszkodą, której nie można przezwyciężyć.

W świetle powołanego przepisu, organ orzekający w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych samodzielnie ocenia, czy obwiniony w sposób należyty usprawiedliwił nieobecność na rozprawie. W przedmiotowej sprawie GKO uznała, że usprawiedliwienie przedstawione przez Obwinionego nie jest wystarczające, a tym samym jego nieobecność nie została usprawiedliwiona w sposób należyty. Należy zauważyć, że Obwiniony konsekwentnie składał kolejne wnioski o odroczenie kolejnych rozpraw, zarówno przed Komisją I instancji (czterokrotnie), jak i przed GKO. W przypadku rozpraw przed GKO wnioski o odroczenie dotyczyły rozpraw wyznaczonych na następujące terminy: 12 lutego 2018 r., 29 marca 2018 r., 21 maja 2018 r., 9 sierpnia 2018 r. i 11 października 2018 r. Za każdym razem bezpośrednio przed dniem rozprawy (w noc poprzedzającą rozprawę) lub w tym samym dniu Obwiniony pocztą elektroniczną przysyłał zwolnienie lekarskie wraz z wnioskiem o odroczenie rozprawy. Należy podkreślić, że w każdym przypadku zwolnienie zaczynało biec

tuż przed wyznaczoną rozprawą i obejmowało stosunkowo krótki – kilkudniowy – okres w pobliżu terminu rozprawy. Organ orzekający nie może wprawdzie zakwestionować samej zasadności tych zwolnień, wystawionych przez osobę uprawnioną, zgodnie z obowiązującym formularzem ZUS ZLA, jednak okresy zwolnień wzbudziły uzasadnione wątpliwości GKO co do motywacji Obwinionego.

Nie ulega wątpliwości, że instytucja odroczenia rozprawy ze względu na usprawiedliwioną nieobecność obwinionego stanowi istotną gwarancję realizacji prawa do obrony. GKO dostrzega ten walor instytucji odroczenia, czemu dała wyraz czterokrotnie odraczając w przedmiotowej sprawie rozprawy wyznaczone na określone terminy. Należy jednak stwierdzić, że możliwość wystąpienia o odroczenie rozprawy nie może być środkiem blokującym możliwość rozpoznania sprawy. Jeśli do tej pory w każdym przypadku wyznaczenia terminu Obwiniony przedstawiał kilkudniowe zwolnienie lekarskie obejmujące ten akurat termin, to można było prognozować z wysokim stopniem prawdopodobieństwa, że sprawa merytorycznie nie będzie mogła być nigdy rozpoznana – aż do upływu terminu przedawnienia karalności. Na takie niebezpieczeństwo trafnie wskazała Komisja I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Tak stało się zresztą z czynem, za który przypisano Obwinionemu odpowiedzialność w punkcie 1. zaskarżonego orzeczenia Komisji I instancji. Nie można przyzwolić na taką swoistą niemoc organu państwowego, który nie mógłby rozpoznać sprawy zgodnie z obowiązującym prawem.

Należy też podkreślić, że Obwiniony, nie mogąc stawić się samodzielnie, mógł skorzystać z pomocy obrońcy (o czym został poinformowany przez GKO), a czego nie uczynił.

Dodatkowo, GKO nie ograniczyła Obwinionego w możliwości przedstawienia dalszych argumentów przemawiających na jego korzyść, a także nowych środków dowodowych. Podkreślić w tym miejscu należy, że Obwiniony we wniosku o odroczenie rozprawy wyznaczonej na 9 sierpnia 2018 r. stwierdził m.in.: „Na rozprawie przed GKO chciałbym przedstawić nowe okoliczności i dowody, mające kluczowe znaczenie dla końcowego orzeczenia.”

Główna Komisja Orzekająca przychyliła się do wniosku Obwinionego, przy czym Obwiniony został pisemnie poinformowany o możliwości przekazania jeszcze przed rozprawą wspomnianego materiału dowodowego. W zawiadomieniu o rozprawie wyznaczonej na dzień 11 października 2018 r. poinformowano Obwinionego w sposób następujący: „W związku ze wskazaną przez Pana w piśmie z 8 sierpnia 2018 r. chęcią przedstawienia nowych

okoliczności i dowodów, mających – Pana zdaniem – kluczowe znaczenie dla końcowego orzeczenia informuję, że może je Pan przesłać w formie papierowej na adres Głównej Komisji Orzekającej, ul. Świętokrzyska 12, 00-916 Warszawa. Aby Członkowie składu orzekającego Głównej Komisji Orzekającej mogli zapoznać się z przedmiotowymi dokumentami odpowiednio wcześniej przed rozprawą, mogą być one także równoległe wysłane w formie skanu na adres: obsługa.komisji@mf.gov.pl”.

Tymczasem Obwiniony nie skorzystał z tej możliwości, natomiast składając kolejny wniosek o odroczenie rozprawy – tym razem wyznaczonej na 11 października 2018 r. – stwierdził m.in.: „Przedstawienie nowych okoliczności i dowodów, mających kluczowe znaczenie dla końcowego orzeczenia w formie wskazanej w piśmie z dnia 10 września 2018 roku nie było możliwe po pierwsze z uwagi na konieczność opieki nad chorymi dziećmi, co potwierdza kopia zaświadczenie ZUS ZLA nr ZZ 2297882 oraz z uwagi na fakt, iż dowody są w posiadaniu osoby przebywającej aktualnie za granicą.”

W ocenie Głównej Komisji Orzekającej, powyższe dobitnie świadczy to o tym, że Obwiniony przyjął pewną strategię procesową, polegającą na blokowaniu możliwości rozpoznania sprawy. Strategia ta przyniosła zresztą wynik w postaci przedawnienia karalności wyżej wspomnianego czynu przypisanego Obwinionemu w punkcie 1. orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej. Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że sprawa przeciwko Obwinionemu toczy się od 9 grudnia 2014 r. (data wszczęcia postępowania wyjaśniającego przez Rzecznika), zatem Obwiniony, przed wydaniem orzeczenia przez GKO, miał do dyspozycji około 46-miesięczny okres na przedstawienie dowodów przemawiających na jego korzyść. Jak słusznie zauważyła MKO, Obwiniony na każdym etapie postępowania miał możliwość prezentowania swoich racji, z której jednak nie skorzystał, wskazując jedynie na posiadanie dowodów i chęć ich przedstawienia w bliżej nieokreślonej przyszłości.

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację, Główna Komisja Orzekająca postanowiła rozpoznać sprawę w piątym wyznaczonym terminie, tj. 11 października 2018 r.

Odnosząc się do istoty sprawy, GKO stwierdza, że w toku postępowania karalność czynu przypisanego Obwinionemu w punkcie 1. orzeczenia MKO uległa przedawnieniu. Przypisany czyn został bowiem popełniony 1 sierpnia 2012 r., a zatem w świetle art. 38 ust. 1 uondfp, skutki przedawnienia karalności czynu wystąpiły z dniem 1 sierpnia 2017 r. W świetle art. 78 ust. 2 w zw. z art. 78 ust. 1 pkt 3 uondfp, organ orzekający zobowiązany jest z urzędu

uwzględnić upływ terminu przedawnienia karalności na każdym etapie postępowania. Skutkuje to uchynieniem orzeczenia w zakresie punktu 1. i umorzeniem postępowania w tym zakresie na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2a uondfp.

Co do czynu opisanego w punkcie 2. zaskarżonego orzeczenia, GKO stwierdza, że orzeczenie Komisji I instancji jest prawidłowe. Przede wszystkim należy stwierdzić, że w sposób prawidłowy ustalony został stan faktyczny, polegający na ustaleniu, że w sposób prawidłowy wydano i doręczono decyzję o zwrocie środków, zaś zwrot środków nie nastąpił. Biorąc pod uwagę uchynienie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie objętym punktem 1., GKO nie dokonywała analizy zasadności wydania przedmiotowej decyzji PARP. Ewentualne wzruszenie takiej decyzji nie może bowiem nastąpić w toku postępowania przed organem orzekającym w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Należy zatem poprzestać na stwierdzeniu, że powyższa decyzja pozostaje jako ważna i skuteczna w obiegu prawnym i powinna być respektowana. Z tego względu próby Obwinionego, usiłującego podważyć ustalenia faktyczne w zakresie wykonania objętego dofinansowaniem zadania nie mogą być uznane za przekonujące i nie mają wpływu na rozstrzygnięcie dotyczące punktu 2. sentencji zaskarżonego orzeczenia. W świetle ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, że wskutek niewykonania przedmiotowego projektu finansowanego z udziałem środków unijnych pod nazwą „Stworzenie informatycznej platformy (...)” PARP wydała decyzję zobowiązującą beneficjenta do zwrotu środków. Decyzja ta nie została skutecznie przez Beneficjenta podważona.

GKO stoi na stanowisku, że nie można od obwinionego w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wymagać, aby dowodził swojej niewinności. Nie oznacza to jednak, że można przyzwolić na paraliżowanie działań kontrolnych właściwych podmiotów. Skoro współkierowana przez Obwinionego (jako jednego z dwóch członków zarządu) jednostka otrzymała środki pochodzące ze środków publicznych, to obowiązkiem Obwinionego było właściwe rozliczenie wykonania zadania. Z tego względu, zgodnie z umową zawartą z PARP, na Obwinionym ciążył obowiązek umożliwienia przeprowadzenia stosownych czynności kontrolnych. Należy w tym miejscu zauważyć, że organ prowadzący postępowanie w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych ocenia całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, wysuwając na jego podstawie stosowne wnioski. W tym przypadku wniosek jest następujący: wydana została decyzja dotycząca zwrotu środków w kwocie 10.878 złotych plus należne odsetki w związku z niewykonaniem zadania. Decyzja ta nie

została podważona i funkcjonuje w obrocie prawnym. W materiale dowodowym nie znajduje się jakikolwiek dowód, z którego wynikałoby, że zadanie, o którym mowa, zostało wykonane. Możliwość przedstawienia takiego dowodu Obwiniony miał przez cały czas trwania postępowania. Jeszcze raz podkreślić przy tym należy, że nie chodzi o to, aby Obwiniony udowadniał swoją niewinność, lecz o to, by przedstawił, w jaki sposób wydatkował środki uzyskane z publicznego dofinansowania. Dodać jednak w tym miejscu należy, że ze względu na przedawnienie karalności czynu objętego punktem 1., dalsze rozważenie kwestii odpowiedzialności Obwinionego staje się bezprzedmiotowe, zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, nakazującymi umorzenie postępowania w tym zakresie. Wobec powyższego, bezprzedmiotowe stało się także rozpatrywanie wniosków dowodowych Obwinionego, mających wykazać bezzasadność tezy o niewykonaniu zadania objętego dofinansowaniem. Na marginesie zasadniczych rozważań można tylko stwierdzić, że w świetle całokształtu ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego przekonujące są argumenty na rzecz stanowiska, że do wykonania zadania zgodnie z umową nie doszło, czemu w istocie Obwiniony (krytykując tok rozumowania Komisji I instancji i prawidłowość czynności kontrolnych) w istocie nie przeczy.

Pozostaje natomiast aktualne rozważenie odpowiedzialności Obwinionego za niezwrócenie środków z dofinansowania niewykorzystanych zgodnie z umową zawartą z PARP. W tym zakresie orzeczenie Komisji I instancji jest prawidłowe. Należy przyjąć, że skoro w ocenie Agencji – o czym była wyżej mowa – zadanie objęte dofinansowaniem nie zostało wykonane, to uzasadniało to dokonanie przez Agencję wezwania Spółki do zwrotu kwoty dofinansowania w wysokości 10.878 złotych z odsetkami. Nieprzekonująca jest linia obrony przyjęta przez Obwinionego, że decyzja w tym przedmiocie nie wywiera skutków prawnych ze względu na jej niedoręczenie. Podkreślić należy, że decyzja ta została przesłana na adres, który podany był przez Spółkę przy zawarciu umowy z PARP. Korespondencja w tej sprawie została odebrana przez osobę, która była wskazana przy ubieganiu się o dofinansowanie jako osoba upoważniona do kontaktów z Agencją. Jako trafną należy przyjąć uwagę Komisji I instancji zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że brak informacji o zmianie osoby upoważnionej do kontaktów z PARP, a zatem także do odbioru korespondencji od Agencji, należałoby ocenić negatywnie jako przykład co najmniej niesolidnego wykonywania postanowień umowy. Jednostka udzielająca dofinansowania nie ma obowiązku prowadzić własnych ustaleń, komu należałoby dostarczyć korespondencję dotyczącą realizacji umowy,

skoro osoba taka była wskazana przez Beneficjenta, który tej informacji nie zmienił. W tej sytuacji uznać należy, że na podstawie decyzji nr DWG-14.14-512-12-059-31/14-ŁŁ(18754) z dnia 18 sierpnia 2014 r., Spółka zobowiązana była do zwrotu kwoty 10.878 złotych z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Zwrot jednak nie został dokonany.

Opisane wyżej niedokonanie zwrotu środków stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 uoondfp. Zgodnie z tym przepisem naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niedokonanie w terminie lub w należnej wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych. W świetle art. 4 uoondfp odpowiedzialność w tym zakresie ponosi Obwiniony jako członek zarządu Spółki, który miał prawo i obowiązek podjąć stosowne decyzje i działania w przedmiocie zwrotu środków. Należyte zachowanie Obwinionego polegało na zwrocie środków, jednak Obwiniony takiego zachowania nie podjął, choć mógł to uczynić. Nie może być tu usprawiedliwieniem podnoszony przez Obwinionego w odwołaniu fakt, że „przekazane środki zostały zajęte w toku postępowania egzekucyjnego, w związku której to okoliczności Obwiniony nie mógł zapobiec mimo dołożenia należytej staranności, gdyż stanowiłoby to czyn zabroniony względem wierzycieli”. Stwierdzić bowiem należy, że należyta staranność nakazywała podjęcie działań zmierzających do tego, aby ostrzec PARP, iż przekazane środki nie będą mogły być wykorzystane zgodnie z umową. Ponadto członek zarządu spółki jest odpowiedzialny za finanse spółki i za regulowanie przez nią zobowiązań. Nie chodzi o to, aby Obwiniony dokonywał czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli. Wręcz przeciwnie – miał z należyłą starannością prowadzić sprawę spółki, w tym regulować jej zobowiązania. Jeżeli natomiast zachodziły przesłanki wskazujące na niewypłacalność spółki, to powinien wystąpić we właściwym czasie z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

Nie można także przyjąć argumentacji Obwinionego, który stwierdza, że w tym czasie nie pełnił już funkcji w Spółce. Przeciwno tej argumentacji przemawia fakt, że w dacie decyzji o zwrocie środków Obwiniony figurował jako członek zarządu Spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym (i figuruje w nim nadal w chwili orzekania przez GKO). Z wpisem do KRS związany jest szczególny stosunek zaufania wyrażający się w tym, że wszelkie podmioty mają prawo działać w zaufaniu, że stan ujawniony w KRS jest zgodny ze stanem faktycznym. Ponadto, na co zwraca słusznie uwagę Komisja I instancji, Obwiniony mimo wezwań nie

przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego fakt zawieszenia czy odwołania z funkcji członka zarządu Spółki. Skoro tak, to nie jest zasadne powoływanie się przez Obwinionego na fakt niepełnienia przez niego funkcji w Spółce, czemu przeczy stan ujawniony w KRS.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że zarówno ze względów przedmiotowych, jak i podmiotowych, zasadne jest przypisanie odpowiedzialności Obwinionemu za czyn opisany w punkcie 2. sentencji orzeczenia MKO.

Gdy chodzi o kwestie wymierzonej Obwinionemu kary, GKO nie znajduje powodów do zmiany orzeczenia Komisji I instancji w tym zakresie. Należy zauważyć, że mimo iż przypisane Obwinionemu czyny charakteryzują się znacznym stopniem szkodliwości dla finansów publicznych, a zachowanie Obwinionego świadczy o poważnym stopniu nieprzestrzegania przepisów prawa i postanowień umowy o dofinansowanie, Obwinionemu została wymierzona najniższa z kar przewidzianych w art. 31 ust. 1 uoandfp, tj. kara upomnienia. W tej sytuacji, pomimo umorzenia postępowania w zakresie objętym punktem 1. sentencji zaskarżonego orzeczenia, kara upomnienia zostaje utrzymana za czyn opisany w punkcie 2. Należy w tym miejscu podkreślić, że naruszenie obowiązku zwrotu środków jest czynem o znacznej szkodliwości dla finansów publicznych. Nie ma przy tym decydującego znaczenia wysokość środków podlegających zwrotowi, gdyż szczególnie istotny jest w tym przypadku sam fakt, że obowiązek dotyczy zwrotu środków dofinansowania, wynikający z prawomocnej decyzji. Z tego powodu zachowanie to należy ocenić jako naruszające w istotny sposób ład finansów publicznych.

Oceniając stopień szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych GKO uwzględniła, stosownie do dyspozycji art. 28 ust. 1a w zw. z ust. 2 pkt 2 uoandfp, wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności oraz skutki ich naruszenia, a także kwotę niezwróconych środków publicznych. Jest przy tym oczywiste, że powyższa ocena stopnia szkodliwości czynu dla finansów publicznych uniemożliwia zastosowanie w sprawie art. 28 ust. 1 uoandfp, tj. uznanie, że stopień szkodliwości czynu dla finansów publicznych jest znikomy.

Przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności skutkowało obciążeniem go kosztami postępowania, co zostało prawidłowo orzeczone przez Międzyresortową Komisję Orzekającą, a co pozostaje w mocy w wyniku utrzymania w mocy orzeczenia Komisji I instancji w zakresie punktu 2. sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.